

REDAKTORIAUS SKILTIS

Kun. Nerijus PIPIRAS

Mieli skaitytojai, džiugu sveikintis su Jumis pačiu nuostabiausiu laiku: Kristus nugalėjo mirtį! Tegul tai būna pati nuostabiausia žinia, ižiebianti mums naują viltį ir šviesą. Teapšviečia ji kiekvieną mūsų kasdienybės kertelę. Būti Prisikėlimo žmonėmis – didžiausia malonė ir dovana. Linkiu, kad ja gyventume ir dalytumės!

VIETOJE KATECHEZĖS

Šventasis laikas: Didžiojo tridienio prasmė

Kun. Nerijus PIPIRAS

Didysis ketvirtadienis. Didysis ketvirtadienis dar priklauso Gavėnios laikui. Tačiau jau vakare, Paskutinės Vakarienės šv. Mišiomis prasideda Velykų tridienis.

Nuo XVI amžiaus Didysis ketvirtadienis imtas laikyti pirmąją Velykų tridienio diena. Šiandien švenčiant Didįjį ketvirtadienį yra atkurta senųjų amžių tvarka: rytais katedrose aukojamos aliejų šventinimo šv. Mišios, atnaujinami šventimų dieną duoti pasižadėjimai. Vakare bažnyčiose aukojamos Paskutinės Vakarienės šv. Mišios, baigiasi Gavėnia ir prasideda šventasis laikas, Didysis tridienis, kada apmąstome didžiuosius išganymo įvykius. Žinodamas, kad Kančios drama neišvengiama, Jėzus turbūt galėjo keliomis dienomis paankstinti Velykų vakarienę, kurią norėjo valgyti Jeruzalėje su savo mokiniais (tokią išvadą galima padaryti palyginus Evangeliją pagal Joną su sinoptinėmis Evangelijomis). Tai buvo *coena* (vakarienė), valgoma vakare. Bažnyčia irgi vakare švenčia vienintelį tos dienos Mišių liturgiją, koncelebruojamą parapijos kunigų.

Keletas bruožų šiai liturgijai suteikia ypatingą pobūdį. Mišių pradžioje, primenant Eucharistijos sakramento įsteigimą, labai iškilmingai, skambant visiems varpams, giedama „Garbė Dievui aukštybėse“. Tačiau himnui pasibaigus, varpus apgaubia gedulo tyla; jie nebekvies į jokias pamaldas dvi tolesnes dienas, kuriomis minima Viešpaties kančia ir mirtis. Mišių Evangelijoje priminama, kad vakarienės metu Jėzus mazgojo kojas savo mokiniams ir aiškino, kodėl taip elgiasi: „Jei aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.“ Todėl pagrindinis celebrantas

mazgoja kojas dvylikai dalyvių ir bučiuoja jas, taip išreiškdamas pagarbą ir tarnystę. Krikščionims, kaip ir Jėzui, svarbiausia tarnauti bendruomenės bendrajam gėriui. Kojų mazgojimo apeiga baigiama atnašavimu ir giesme „*Ubi caritas*“ – „Kur tikra meilė, ten ir Dievas“. Po Komunijos komuninė, kurioje laikomos Eucharistijos atsargos, nededama į tabernakulį, bet su procesija nešama į adoracijai parengtą ir išpuoštą vietą. Galima pelnyti visuotinius atlaidus už giesmės „Prieš taip didį Sakramentą“ pamaldų giedojimą prie išstatyto Šv. Sakramento. Taip pat reikia priminti, kad Šv. Komuniją gali priimti pakrikštytieji, priėmusieji Pirmąją Komuniją, neseniai atlikę išpažintį ar esantys be sunkios nuodėmės, o susituokusieji – gyvenantys Bažnyčios palaimintoje santuokoje.

Didysis penktadienis. Šv. Mišios neaukojamos, šios dienos liturginis vyksmas švenčiamas, jei tik įmanoma, Jėzaus mirties valandą (apie 15 val.). Pamaldos prasideda, kai pagrindinis celebrantas, tyloje atėjęs priešais altorių, parpuola kniūpsčias. Parpuolimas - maldos laikysena, tiesa, šiandien gana retai naudojama. Parpuolama priešais altorių šventimų metu ar duodant amžinuosius įžadus. Ankstyvojoje Bažnyčios liturginėje praktikoje parpuolimas buvo labiau paplitęs. Šv. Rašte minima, kad dažnai parpuolama melstis. Taip meldėsi Abraomas ir kiti tikėjimo protėviai. Ypač jaudinanti Jėzaus maldos prieš savo kančią scena Alyvų sode. Jam besimeldžiant tiršto prakaito lašai varvėjo žemėn. Taip, kaip mini popiežius emeritas Benediktas XVI, įžengiama į sutrypiamo kilnumo gėdą, prisiimama kryžiaus baisybė, kuri kartu su negarbingos mirties gėda tampa Dievo vardo pašlovinimu. Juk kaip tik per tai Dievas pasirodo toks, koks yra – Dievas savo bedugne meile, savęs atidavimu visoms blogio galybėms priešpriešiantis tikrąją gėrio galią. Taip priimant Tėvo valią Dievo vardas labiausiai pašlovinamas. Taigi, parpuolimas yra giliausios maldos, atsidavimo Dievui, bendruomenės užtarimo ženklas. Vėliau vyksta labai išplėtotą Žodžio liturgija. Pasibaigus Žodžio liturgijai, Bažnyčia šią Viešpaties mirties minėjimo dieną iškilmingai pagerbia šv. Kryžių. Šios dienos liturgijos vyksmas baigiamas išdalijant Komuniją vien duonos – išvakarėse konsekruotos ostijos – pavidalu.

Didysis šeštadienis. Nuo Penktadienio Kristus paguldytas kape. Regis, mirtis jį visiškai nugalėjo, ir ši Velykų naktis, panirusi į tamsą ir tylą, atrodo kaip mus nuo Dievo skiriančios mirties simbolis. Tačiau kaip tik šiuo metu, nakties tyloje, Dievas apreiškia savo visagalybę per Jėzaus Prisikėlimą. ►

► Šventasis laikas: Didžiojo tridienio prasmė

Iš tiesų Kristus yra įsikūnijęs Dievo Žodis. Mirtis neturėjo jį jokios teisės, neturėjo jam jokios galios. Pats Jėzus laisva valia akimirka pakluso mirčiai: „Tėvas myli mane, nes aš guldaus savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti“ (Jn 10, 17–18).

Šios nakties budėjimas turi 4 dalis: Žiburinių, Žodžio, Krikšto ir Aukos liturgijas.

Žiburinių liturgija. Sunku įsivaizduoti, kaip senovės laikais nerimauta kiekvieną vakarą, saulei nusileidus ir užleidus vietą nakties pavojams. Tačiau itinai įskelta kibirkštimi įžiebus žvakės liepsną atrodydavo, kad gyvenimas atgimsta. Žydai turėjo paprotį uždegdami žvakę kalbėti palaiminimo maldą. Šį paprotį perėmė ir krikščionys. Ši šviesos apeiga (*lucernaria*) būdavo atliekama kas vakarą per Mišparus. Panašia apeiga prasideda Velyknaktis, tačiau čia ji įgauna neprilygstamą matmenį ir reikšmę. Šventoriuje užkuriamas laužas ir nuo jo užžiebiama prabangiai išpuošta neįprasto dydžio žvakė. Tarsi gyva jos liepsna tampa prisikėlusio Kristaus simboliu. Diakonas, iškėlęs šią didžiulę žvakę, procesijos priešakyje žengia vidun į tamsoje tebeskandinčią bažnyčią. Kylančiu tonu jis tris kartus gieda „*Lumen Christi*“ – „Kristus mums šviečia“, o tikintieji tuo metu prisideda žvakes nuo jo laiko-

mos žvakės. Tai naujo gyvenimo, gaunamo iš prisikėlusio Kristaus, simbolis. Atėjęs prie sakyklos, diakonas palaimina Velykų žvakę iškilminga malda, skelbiančia Velykų šventę. Tai „*Exultet*“ – „Tedžiūgauja“: Biblijos atgarsių kupina poetinė kompozicija; kurios autoriumi laikomas šv. Ambraziejus, IV amžiaus Bažnyčios tėvas. Ypač pažymėtinas šio kūrinio pagrindinis sakinytis: „Tikrai laiminga ta kaltė, kuri susilaukė tokio didžio Atpirkėjo!“ Tai beprotiškas meilės šūksnis, įkvėptas visiškai naujo požiūrio į žmonijos istoriją, nuo šiol suvokiamą dieviškojo gailėstingumo ir Jėzaus Kristaus įvykdyto Atpirkimo šviesoje.

Žodžio liturgija. Velyknaktį tęsia septyni ilgi skaitiniai iš Senojo Testamento, kuriuose jau esama užuominų apie Krikštą ir naująjį pakrikštytųjų gyvenimą. Po kiekvieno skaitinio eina giesmė ir celebranto kalbama malda. Ypač svarbus tekstas, kuriame pasakojamas iš Egipto vergovės bėgančių hebrajų perėjimas per Raudonąją jūrą. Krikščioniškoji tradicija labai anksti jame įžvelgė Krikšto įvaizdį. Po skaitinių užgiedama „*Gloria in excelsis Deo*“ – „Garbė Dievui aukštybėse“. Nuo Didžiojo ketvirtadienio vakaro gedulingai tylėję bažnyčios varpai vėl suskamba, džiaugsmo ir triumfo gaida pritardami šiam angelų himnui. Toliau skaitomas skaitinys iš Laiško romiečiams (6, 3): „Mes visi,

pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje. Taigi Krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovingąja galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą.“ Šis tekstas atskleidžia giliausią Velyknakčio prasmę: sakramentais perkeičiamas mūsų žemiškasis gyvenimas: nuo šiol jį valdo Kristaus artumas ir galia. Visi susirinkusieji atsiliepia į skaitinį, giedodami „Aleliuja“. Šis džiaugsmo šūksnis buvo dingęs per visą Gavėnią. Dabar jis vėl pasirodo Kristaus Prisikėlimo garbei ir bus giedamas visose pamaldose iki Sekminių. Galiausiai diakonas skaito pasakojimą apie Kristaus Prisikėlimą, pagal metus paeiliui imamą iš trijų sinoptinių Evangelijų.

Krikšto liturgija. Prieš pagimdydama Kristui naujų jo mistinio Kūno narių, Bažnyčia litanijoje prašo visų šventųjų užtarimo; paskui palaiminamas krikštyklos vanduo, panardinant į jį Velykų žvakę. Toliau visi dalyvaujantys krikščionys dar kartą uždega savo žvakes, kad atnaujintų savo Krikšto pažadus. Šis atnaujinimo aktas – esminis Velykų vigilijos elementas, atliekamas net tada, kai nėra krikštijamųjų. Krikšto pažadų atnaujinimas suteikia puikią progą viešai patvirtinti ištikimybę „*Credo*“ (Tikėjimo išpažinimo) slėpiniams.

Eucharistijos liturgija. Toliau Mišios tęsiamos kaip įprasta; atnašų procesijoje dalyvauja ir naujai pakrikštytieji.

IŠ PARAPIJOS GYVENIMO

Velykų aidai

Paulius MARTINAITIS

Išgyvenome Gavėnią. Asmeninės Gavėnios dvasinės kovos vyko įvairių visuomeninių trikdžių fone. Tikiuosi, kad šių kovų rezultatas padės mums sulygtinti šiuos trikdžius su Didžiosios savaitės pergyvenimais. Gamta irgi pateikia savo atgimimo kontrastą tarp žiemos ir pavasario, bet Velykų varpai šį kontrastą eliminuoja skelbdami gyvybės pergalę prieš mirtį. Daugelis Velykų proga sveikina su pavasario švente. Pavasario pumpurais, atskridusių paukščių čiulbesys iš tolimos senovės atėjęs margučių marginimas, daužymas, ridenimas, lalavimas, svečiavimosi, laistymosi vandeniui, sūpynių papročiai kelia šventinę nuotaiką. Girdisi priekaištai, kad pamirštama Velykų esmė – Kristaus Prisikėlimas. Vartotojiškoje visuomenėje, kurioje prekybos tinklai Velykas pradeda švęsti vos prasidėjus Gavėniam, matome akivaizdų paradoksą – Velykas be Dievo. Visuomenės lyderiai didžiuojasi statydami gražius miestus, bet nemato griūnančių sielos rūmų. Ar šiuose miestuose gyvens Dievas, kuris taip nori gyventi tarp savo kūrinių? Velykos liudija ne tik Jo atėjimą, bet ir šių kūrinių išgelbėjimą, atvėrimą jiems kelių į dangaus karalystę. Gyventi Dievas gali ir

kukliuose namuose, bet kilniose sielose. Jos Dievą atpažįsta ir mūsų močiucių dainose, raštuose, visoje Dievo kūryboje, supančioje mus. Mūsų tauta Kristų pažino vėlai, bet Jo buvimą, Jo supratimą turėjo nuo seno. Kūrėjas jai buvo akivaizdi realybė, nors ir ne artimas asmuo. Iš čia ir mūsų tautos stiprybė, kuri begaliniu jausmo tikrumu ir gilumu vedė ją per amžių negandas. Taigi, Velykų šventimas nėra pabėgimas nuo

žemiškų tikrovės problemų, bet tikėjimo liudijimas visur ir visada, nes Kristus yra istorijos Viešpats, meilės Dievas. Velykos tebūna ne tik Kristaus pergalės šventė, bet ir mūsų, nugalėjusių vargus, rūpesčius, negandas su Kristaus vardu, pergalės šventė. Velykose pajuskime, kad Lietuva su savo dvasinio paveldo papročiais, gyvojo tikėjimo ištikimybe Kristui yra savitas brangakmenis pasaulio tautų mozaikoje.

„Sielos gelmėse kartu su apaštalu Pauliumi klauskime: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar priespauda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? (Rom 8, 35) ir tvirtai atsakykite, kad jokių aplinkybių sulaužyti mūsų ištikimybę Kristui nėra. Tada nepaprasto žavesio įgaus giesmė „Linksmą dieną mums nušvito...“

Balandžio mėnesio liturginis kalendorius

2	Kristaus Kančios (<i>Verbu</i>) sekmadienis	9	Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimas (<i>Velykos</i>)
6	Didysis ketvirtadienis. Paskutinės Vakarienes Mišios	10	Velykų antroji diena
7	Didysis penktadienis. Viešpaties Kančios Pamaldos	16	II Velykų sekmadienis (<i>Atvelykis</i>)
8	Didysis šeštadienis. Velykų vigilija – Velyknaktis	23	III Velykų sekmadienis
		25	Šv. Morkus, evangelistas
		30	IV Velykų sekmadienis

Adelės Dirsytės Velykų pamokos iš tremties

Kun. Nerijus PIPIRAS

Šis laikas – Velykų šventės – bent jau man priminė, kad ne viskas turi būti matuojama greičiu, produktyvumu ir pelnu. Sustoti ir išgyventi tą patirtį, kurią, nė kiek neabejoju, pats Dievas išgyveno, leisdamasis iki pat „naujo kapo“ sode gelmių. Nepasilikti išorėje, bet eiti į gelmę nors tam, kad pamatyti tas „suvyniotas drobulės ir skarą, padėtą atskirai“, išgirstume angelų žodžius. Šiandien tai, tenka pripažinti, nepaprasta misija. Atrodytų, kad pandemija tarsi nubraukė ir atėmė visas gražias Velykų tradicijas, palikdama vien nerimą ir šventumo ilgesį. Tačiau ši situacija mus kviečia įsisąmoninti, kad būta ir tokių Velykų – be varpų, procesijų, garsaus *Aleliuja*. Todėl Kristaus kapo artumoje, išgyvendamas didingą Velykų varpų skambesį širdyje, tiesiog stabtelėjau pamąstyti apie tai, kaip Velykas išgyveno Dievo tarnaitė Adelė Dirsytė ir, be abejo, daugybė kitų žinomų ir nežinomų herojų.

Adelei Dirsytei Velykos – vilties šventė. Laiškuose, kuriuos iš Sibiro tremties rašė artimiesiems, ji mini, kad ne stalo turtinumas yra Velykų esmė. Daug svarbiau bet kokiomis sąlygomis išlaikyti bendruomeniškumą ir pasitikėjimą. Kaip pati Adelė pripažįsta, nemažai laiko jai užimdavo sveikinimų rašymas toms merginoms, su kuriomis vienaip ar kitaip susipažino savo kančios kelyje. Iškalbingas yra išlikęs vienas laiškas be datos. Iš turinio galima suprasti, kad jis buvo rašytas toms, kurių kalinimo sąlygos buvo be galo sunkios. Tame laiške žaisminga, net vaikiška nuotauka siekiama dalytis gražiausiomis spalvomis, kuriomis meistriškai nutapyti gimtinių

vaizdai. Viso to labai reikia žmogui, kuris toli nuo gimtųjų namų ir Tėvynės. Nemuno vingis, Baltijos bangos čia lyg susilieja su visuma, kuri tampa ne tokia gelianti bei skaudė. Be to, Lietuvą, dvasinę Lietuvą, galima išgyventi ir pačioje atšiauriausioje pasaulio vietoje. Laiške tarsi girdimi Velykų varpai, kviečiantys susitaikyti; įdomiai atrodo tartum apokaliptinis vaizdas – vilkas, lapė, balandis gieda džiaugsmingą *Aleliuja!* Kokia graži alegorija: nors tai nėra išreikšta pažodžiui, vis dėlto galime matyti aliuziją, kad Prisiškėlusįjį sveikina įvairiapusiškas žmogus – ir tyliai kenčiantis, ir ieškantis kompromisų, ir žiaurus, išduodantis, netgi kankinantis.

Adelės Dirsytės laikysenoje ryškus praktinis Velykų išgyvenimas. Be abejo, reikėtų prisiminti, kad tolimame Magadane su kartu kalinčiomis merginomis organizuotos rekolekcijos, kurių metu didžiausias dėmesys kreiptas į save. Dievo Gailestingumas išgyventas, atliekant kasdienes savo pareigas – tai yra kasant sniegą širdyje giedoti atgailos psalmių žodžiai. Religinė patirtis atsispindi ir gamtos vaizduose: daug šviesos, kuria dalijamasi. Būdama amžino įšalo žemėje, žvelgdama į šerkšno piešinius, Adelė sugebėjo čia matyti ir kenčiančią Dievo Motiną su mirusiu Sūnumi ant kelių. Visgi, nepaisant sudėtingų sąlygų, stengtasi kiek įmanoma išlaikyti tradicijas, atrasti laiko nors ir kukliam plakimui verbomis ar Velykų dieną surengti kokią linksmą programėlę.

„Daug išgyvenimų atsispindi ir Adelės Dirsytės užrašytoje Velykų maldoje. Pats pirmas šios maldos sakinyš atskleidžia visą Dirsytės soteriologiją. Jėzus nužengė iš dangaus, kad mums parodytų kelią meilės karalystėn. Tik Dievas mus gali ten pakviesti. Žmogiškai visa tai nesuvokiama ir neišreiškiama. Kartu Dievas kviečia, bet ne verčia. Į Jo Karalystę žmogus keliauja pats gyvenimo ir kančios keliais. Visgi čia jis ne vienas... Prisiškėlimas Adelei turi ne vien tik perdėm asmeninį, bet ir bendruomeninį pobūdį. Ydos, nuodėmės skandina ne tik konkretų žmogų, bet ir visuomenę bei Tėvynę. Atsisaikyti viso to padeda Kristus. Malda baigiama kreipimusi į gausią dangaus kareiviją: prašoma pagelbėti, tarsi įrikuoti į Dievą šlovinančiųjų gretas. Ir, žinoma, neišsigąsti tos misijos, kurią jau atliko angelai, moterims atėjus prie kapo, paliudiję: „Jūs nebijokite. Jis prisikėlė!“, ir kurią turi atlikti žmogus kiekvieną savo gyvenimo, o ypač išbandymų akimirka.

Ir galų gale norisi dėkoti: už tai, kas tikra, ką galime patirti šiandien ir dabar, kas taip reikalinga, kad kas kartą įkvėptume dvasinio deguonies, paties Viešpaties – Prisiškėlusiojo – dovanoto šimtinėje Velykų tyloje.

Adelės Dirsytės Velykų malda

*Dieve, esi neišreiškiama
meilė, pats nužengei iš
dangaus parodyti mums kelio
meilės karalystėn. Jėzau,
amžinojon laimėn pakviete
visus vargstančius, visus geros
valios, visus trokštančius ir
ieškančius amžinybės. Kūno
ir dvasios kančios, įvairiausi
trūkumai – tikriausi palydovai
dangaus laimėn. Velykų Jėzau,
padėki prisikelti iš savo ydų
man, mano mylimiesiems,
mano Tautai, prikelti taip
pat visus klystančius. Visos
dangaus Dvasios, padėkite
mums giedoti Jėzau
Prisiškėlimo garbę. Garbė,
šlovė ir padėka Mirties
Nugalėtojui, Meilės Davėjui.
Amen.*

Prel. Vytautas Steponas Vaičiūnas ir jo poezija

Vilma BARŠTIENĖ

2023 m. kovo 4 d. Maironio literatūros muziejuje prof. prelado Vytauto Stepono Vaičiūno poezijos gerbėjai gavo nuostabią dovaną – dviejų poezijos knygų „Dievo galybės artuma“ (2022 m.) ir „Viskas priklauso Tau“ (2023 m.) sutiktuves. Renginio vedėjas – prof. Tomas Ladiga, eiles skaitė aktorė Olita Dautartaitė, dalyvavo Lietuvių draugijos pirmininkas Valdas Kubilius. Renginys, papildytas sakralios poezijos, giesmė „Viešpats pakrantėj stovėjo“, giedama prelado Vytauto Stepono Vaičiūno ir Tomo Ladigos, – visa tai paliko neišdildomą įspūdį tiems, kas buvo šioje šventėje.

Prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas gimė 1944 m. kovo 7 dieną Šiauliuose ir labai simboliška, kad keletas dienų prieš gimtadienį jis dovanojo visuomenei savo kūrybos dovanas, nors atrodytų, kad jam priklausė gimtadienio dovanos.

Per daugybę metų bičiulis, poetas šviesios atminties Robertas Keturakis prelado poezijos knygoje „Kasdienybėje tavęs ilgiuosiu“ rašė: „Perskaičius Vytauto Vaičiūno poezijos knygos eilėraščius, apgaubtus jų klasikinės elegancijos ir tylaus mistinio universalumo, taip pat tikėjimu, kad žmogaus gyvenimas susilieja su dieviškumo gelme ir su meilės

visagalybe, suvokiau, kad per Vytauto eilėraščių spinduliavimą jau nepaklysiu ir nesusinaikinsiu tamsoje. Prelato Vytauto kūryboje gyvenantis žmogus niekad, net didžiosios epifanijos akimirka, Dievui neatsakys tylėjimu.“ Pats prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas labai gražiai paaikškino knygos pavadinimo „Viskas priklauso Tau“ reikšmę, kad viskas priklauso Dievui, o žvelgiant iš Dievo pozicijos – Jo visos kūrinių dovanos skirtos žmogui.

Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilikos konferencijų balandžio 30 dieną, po 11 val. šv. Mišių, kurias aukos prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas, kviečiame paklausti prelado poezijos. Galėsite įsigyti naujausias knygas ir kartu pasveikinti jį praėjusio gimtadienio proga.

Prelatui Vytautui Steponui Vaičiūnui

Kai Dievas
Duoda žmonijai
Kunigą Poetą,
Suprask, pagaliau
Išmeldėmė stebuklą.
Dažnai dėkojome,
Nedaug burnojome,
Artimą apkabinome,
Meile apdalinome.
Poetas prelatas profesorius
Vytautas Steponas Vaičiūnas –
Tai Kūrėjo dovana mums.
Net jo eilių rinkinių pavadinimai

„Dievo galybės artuma“,
„Viskas priklauso Tau“
Liudija, kad kalbu tiesą.
Dėkodama palaiminu
Šią nuostabią Kūrėjo dovaną,
Meldžiu sveikatos,
Įkvėpimo dovanų,
Meldžiu kūrybos įkvėpimo,
Gan savanaudiškai meldžiu,
Kad mums visiems
Šis duotas palikimas
Išliktų ateities kartoms.

Su pagarba Vilma Barštienė, 2023 03 02

PARAPIJOS INFORMACIJA

Didžiojo tridienio ir Šv. Velykų pamaldų tvarka Kristaus Prisikėlimo parapijoje 2023 m. balandžio 6–10 d.

Kunigai klauso išpažinčių:

Didįjį pirmadienį, antradienį, trečiadienį, ketvirtadienį nuo 07.30 iki 08.30 val. Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Aukštaičių g. 4) ir nuo 17.00 iki 19.00 val. - Kristaus Prisikėlimo bazilikoje (Žemaičių g. 31 A).

Didįjį penktadienį ir Didįjį šeštadienį nuo 08.00 iki 20.00 val. Kristaus Prisikėlimo bazilikoje (Žemaičių g. 31 A).

Balandžio 6 d., Didįjį ketvirtadienį, 10.00 val., Krizmos šv. Mišios Kauno arkikatedroje bazilikoje. Mišioms vadovauja Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas. Koncelebruoja visi arkivyskupijoje tarnaujantys kunigai.

18.00 val. Paskutinės Vakarienes Mišios Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. Minimas

Eucharistijos įsteigimas. Kojų plovimo apeigos. Paskutinės vakarienes Mišiomis prasideda Didysis Velykų tridienis. Mišioms vadovauja klebonas kun. K. Rugevičius

Balandžio 7 d., Didįjį penktadienį, 18.00 val., Kristaus Kančios pamaldos Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. Liturgija skiriama Kristaus Kryžiui pagerbti. Rinkliava – Šventajai Žemei. Pamaldoms vadovauja kun. N. Pipiras.

20.00 val. Kryžiaus kelio procesija. Jos pradžia – prie Šv. arkangelo Mykolo (Igulos) bažnyčios, einama į arkikatedrą baziliką. Procesijai vadovauja Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas. Kryžiaus kelio eisenoje raginame su savimi turėti žvakę.

Balandžio 8 d., Didįjį šeštadienį, 8.00 val. bazilikoje prasideda nenutrūkstama Švč. Sa-

kramento adoracija, kuri baigiasi Šv. Velykų rytą 8.00 val. Kviečiame tikinčiuosius ateiti ir pabudėti prie Viešpaties kapo iki Kristaus Prisikėlimo ryto.

20.00 val. Velyknakčio pamaldos Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. Pamaldoms vadovauja klebonas kun. K. Rugevičius.

Balandžio 9 d., 8.00 val., Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimas (Velykos) Kristaus Prisikėlimo bazilikoje ir bažnyčioje, 11.00, 12.30 ir 18.00 val. – šv. Mišios Kristaus Prisikėlimo bazilikoje.

Balandžio 10 d., antroji Velykų diena, 8.00 val., šv. Mišios Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje, 9.30, 11.00 ir 18.00 val. – šv. Mišios Kristaus Prisikėlimo bazilikoje.